

DLACZEGO NIE WYPALAĆ TRAW.

Wypalanie traw i zarośli jest prawnie zabronione! Jest to jeden z najbardziej brutalnych sposobów niszczenia środowiska. Wbrew pozorom, wypalanie nie daje żadnych korzyści, a wręcz przeciwnie - przynosi jedynie szkody dla przyrody, jak i samego człowieka. Świadczy o tym poniższe zestawienie faktów:

- I. Negatywny wpływ wypalania traw na ludzi
- II. Wypalanie traw a zwierzęta
- III. Ujemne skutki wypalania traw w rolnictwie
- IV. Zagrożenie pożarowe lasów
- V. Łamanie prawa jest karane!!!

I. Negatywny wpływ wypalania traw na ludzi

Niestety, okazuje się, że co roku w takich pożarach giną też ludzie - najczęściej ci, którzy podejmują się wypalania. Zazwyczaj bezpośrednią przyczyną zgonu jest zawał serca, udar termiczny lub gwałtowna zmiana kierunku wiatru, a co za tym idzie - wielkości płomienia, co zaskakuje nieświadomego wypalacza.

Wypalanie to jedna z istotnych przyczyn zatrucia i tak już nadmiernie zanieczyszczonej atmosfery - tysiące pożarów w skali kraju wiąże się z "wyrzucaniem" do niej dziesiątków ton tlenku węgla oraz innych niebezpiecznych związków chemicznych. W związku z tym z roku na rok pogarsza się stan zdrowia społeczeństwa; zmniejsza się przeciętna długość życia.

- zastraszająco wzrasta ilość chorób nowotworowych
- następują niekorzystne zmiany w układzie kostnym
- wyraźnie nasilają się choroby układu krążenia
- coraz więcej kłopotu sprawiają choroby oczu
- smog atakuje układ oddechowy; wzrasta natężenie chorób alergicznych.

Dla porównania przytoczmy przykład dymu papierosowego: wszyscy wiemy, jak jest szkodliwy, dlatego walczymy z nałogiem palenia papierosów. Tak samo postępujemy w odniesieniu do wypalania traw! Jeżeli ktoś pali papierosa w miejscu publicznym, zwracamy mu uwagę - tak samo robmy widząc jak ktoś bezmyślnie wypala trawy.

Dym pochodzący z wypalania jest bardzo niebezpieczny nie tylko z powodu zatrucia atmosfery. Wypalanie traw nierzadko utrudnia również poruszanie się po drogach kierowcom; gęsty dym ścielący się na drogach ogranicza widoczność, w wyniku czego, podobnie jak we mgle, dochodzi do wielu wypadków i kolizji. Wszystko to prowadzi do strat materialnych, a także osobistych tragedii.

Wypalanie jest świadectwem braku kultury. Wypalacze kompromitują nas jako społeczeństwo w oczach gości i turystów zagranicznych. Wypalanie traw to zjawisko typowo polskie, nie występujące w Europie Zachodniej.

Dobrze widoczny ogień, zwłaszcza wieczorem, powoduje lęk i stres u wielu osób, zwłaszcza starszych.

Bezmyślne uśmiercanie roślin i zwierząt, a czasami nawet ludzi, poprzez wypalanie godzi w

uczucia religijne wielu ludzi ("nie niszcz, nie zabijaj").

Każdy pożar, a co za tym idzie - każda interwencja sporo kosztuje. Sam przyjazd straży pożarnej do ognia kosztuje kilkaset złotych; w skali kraju są to dziesiątki tysięcy pożarów. Koszty to nie tylko wylana woda, spalone paliwo, zużyty sprzęt... To przede wszystkim ludzkie życie, zmęczenie, co nie sposób określić w złotychkach, więc trudno sprecyzować/oszacować straty. Są to na pewno miliony zł. Te ogromne sumy pokrywane są w ostatecznym rozrachunku z Budżetu Państwa. Oznacza to, iż to my - całe społeczeństwo - ponosimy ciężar finansowy walki z pożarami. Zapewne każdy z nas miałby ciekawsze propozycje na zagospodarowanie tak wielkich kwot pieniędzy, które każdego roku "przemijają z wiatrem". Np. można by zakupić nowy sprzęt dla strażaków, karetki pogotowia, podreperować służbę zdrowia, edukację... itd.

Należy pamiętać o kolejnej bardzo ważnej kwestii:, kiedy strażacy są zadysponowani do akcji gaszenia pożarów traw, łąk i nieużytków, w tym samym czasie mogą być potrzebni w innym miejscu, np. do ratowania życia ludzi poszkodowanych w wypadku drogowym czy innym tragicznym zdarzeniu. Zaangażowanie w akcję gaszenia trawy powoduje znaczne wydłużenie czasu dojazdu do miejsca zdarzenia, a często o życiu człowieka decydują minuty.

II. Wypalanie traw a zwierzęta

Śmierć w płomieniach czyha na ptaki. Niszczony są miejsca lęgowe wielu gatunków ptaków gnieźdzących się na ziemi lub w strefie krzewów. Palą się również gniazda już zasiedlone, a zatem z jajeczkami lub pisklętami (np. tak lubianych przez nas wszystkich skowronków). Dym uniemożliwia pszczołom, trzmielom oblatywanie łąk. Owady te giną w płomieniach, co powoduje zmniejszenie liczby zapylonych kwiatów, a w konsekwencji obniżenie plonów roślin.

Giną też zwierzęta domowe, które przypadkowo znajdują się w zasięgu pożaru, ponieważ tracą orientację w dymie, ulegają zaczadzeniu. Dotyczy to również dużych zwierząt leśnych, takich jak sarny, jelenie czy dziki.

Płomienie niszczą miejsca bytowania zwierzyny łownej, m.in. bażantów, kuropatw, zajęcy, a nawet saren.

W płomieniach lub na skutek podwyższonej temperatury ginie wiele pożytecznych zwierząt kręgowych: płazy (żaby, ropuchy, jaszczurki), ssaki (krety ryjówki, jeże, zające, lisy, borsuki, kuny, normice, badylarki, ryjówki i inne drobne gryzonie).

Przy wypalaniu giną mrówki. Jedna ich kolonia może zniszczyć do 4 milionów szkodliwych owadów rocznie. Mrówki zjadając resztki roślinne i zwierzęce ułatwiają rozkład masy organicznej oraz wzbogacają warstwę próchnicy, przewietrzają glebę. Podobnymi sprzymierzeńcami w walce ze szkodnikami są biedronki, zjadające mszyce.

Ogień uśmierca wiele pożytecznych zwierząt bezkręgowych, m.in. dżdżownice (które mają pozytywny wpływ na strukturę gleby i jej właściwości), pająki, wiję, owady (drapieżne i pasożytnicze).

Powyższe przykłady stanowią niezbitą dowód, że wypalanie traw niszczy wszystkie organizmy, nie tylko szkodniki. Giną organizmy glebowe, owady zapylające kwiaty,

dżdżownice, drobne kręgowce, pisklęta wcześniej zakładających gniazda ptaków. Zdarza się, że w połodze tracą życie zwierzęta chronione.

III. Ujemne skutki wypalania traw w rolnictwie

Zmorą pożarową jest wiosenne wypalanie traw, a późnym latem i jesienią wypalanie resztek poźniwnych. W naszej świadomości załagał się mit, że wypalanie traw i słomy poprawia jakość gleby, jest swoistym rodzajem jej nawożenia i użyźniania. Rolnicy nadal sądzą, że ogień to "najtąsny herbicyd" do zwalczania chwastów. Okazuje się, że aby grunty rolne utrzymywane były w tzw. Dobrej kulturze rolnej, przy zachowaniu wymogów ochrony środowiska zabronione jest wypalanie traw. Wiele lat temu naukowcy udowodnili, że takie pożary są szkodliwe. Ogień nie tylko zabija żyjące w trawie zwierzęta i mikroorganizmy, ale także wyjąławia glebę - z takich zabiegów "oczyszczających" nie płyną żadne korzyści. Po wypaleniu gleba ubożeje.

Łąka czy pastwisko po wypaleniu się zazielenią, ale będą bezwartościowe. Jest to najgorsza opcja przygotowania gleby do nowego cyklu. W trakcie wypalania ginie cała mikroflora i mikrofauna, które ożywiają glebę.

Gospodarz, który chowa bydło i wypędza je na pastwisko nie ma problemu z zalegającą trawą - zjadają ją zwierzęta. Niestety, sytuacja w rolnictwie zmusiła większość gospodarzy do znacznego ograniczenia pogłowa bydła.

Dlaczego nasi rodzimi rolnicy, niemający bydła, nie zbierają traw na pasze?

W naszej kulturze pasza nie jest jeszcze towarem handlowym, jak na przykład w krajach Unii Europejskiej. Polscy rolnicy niemający bydła nie zbierają traw na pasze. Zatem czy twierdzenie, że rolnicy na wypalanie traw i resztek roślinnych w większości przypadków decydują się po prostu z biedy, jest słuszne?

O to, aby nasiona chwastów nie rozsiewały się, należy dbać na przestrzeni całego roku.

Chwasty na miedzach, wśród pól uprawnych, w rowach, nad potokami i ciekami wodnymi należy systematycznie kosić od wiosny do wczesnej jesieni. Uzyskana młoda zielonka ma walory pokarmowe i powinna być przeznaczona na pasze dla inwentarza.

Wypalanie traw, słomy i zarośli to brutalny sposób niszczenia zieleni. Wbrew pozorom, wypalanie nie daje żadnych korzyści, a wręcz przeciwnie - przynosi jedynie szkody.

Świadczą o tym niżej przedstawione fakty.

Wypalanie, nawet jednorazowe, obniża wartość plonów o 5-8%; pogarsza się skład botaniczny siana. Niszczony są między innymi rośliny motylkowe. Zdecydowanie zwiększa się udział chwastów. Naukowcy twierdzą, że po takim pseudo-użyźniającym zabiegu ziemia potrzebuje kilku lat, by dawać takie plony, jak przed pożarem.

Zniszczeniu ulega warstwa próchnicy, a wraz z nią przebogaty świat mikroorganizmów (bakterie, grzyby), niezbędny do utrzymywania równowagi biologicznej życia mikroorganizmów w biocenozie łąkowo-pastwiskowej. Wysoka temperatura powoduje, że związki łatwo utleniające, na przykład azot, się utleniają. Odkrywa się też powierzchnia gleby, co może powodować erozję.

Podczas pożaru rośnie temperatura w glebie. Jeśli na powierzchni panuje temp. ok. 438 oC, to

na głębokości 3 cm temperatura wynosi 25,6 oC, a na głębokości 7 cm-17 oC. Taka nagła zmiana temperatury może powodować zagładę zwierząt glebowych niezbędnych do wytwarzania próchnicy. Niezniszczona warstwa próchnicy w glebie to mniejsze zapotrzebowanie na nawożenie. Żyzna gleba posiada strukturę gruzełkową i jest łatwa w uprawie oraz rozbudowie systemu korzeniowego roślin. Żyzna gleba nie ulega erozji, szybko pochłania i zatrzymuje wodę niczym gąbka, łagodząc skutki nadmiaru opadów oraz ich niedoboru

Marnotrawstwo wartościowej paszy. Szczególnym marnotrawstwem jest wypalanie słomy pozostającej na polu po zbiorze zbóż kombajnem. Słoma, poza przeznaczeniem ściółkowym, stanowi jedną z największych rezerw pasz objętościowych.

Spalanie słomy na polu powoduje:

- nierównomierny wzrost roślin następczych
- naruszenie struktury gleby (znaczna koncentracja soli w popiele niektórych słom)
- nadmierny rozwój chwastów
- powstawanie pożarów.

W skutek wypalania traw, słomy powstają groźne pożary:

- zabudowań wiejskich
- lasów
- stert, stogów i otwartych składowisk płodów rolnych
- maszyn rolniczych.

W pożarach tych giną ludzie i zwierzęta

Nie wypalajmy traw i pozostałości roślinnych! Jest przecież inny sposób na ich spożytkowanie. Zamiast spalać, można je kompostować i w postaci próchnicy ponownie wprowadzać na pole. Wtedy zyskamy pewność, że użyźnią nam glebę, a my osiągniemy bardziej owocne plony bez szkód dla środowiska.

Prawidłowe zmianowanie, poprawna agrotechnika, nawozy zielone i komposty znacznie przyspieszają regenerację gleby.

Dlatego należy zawsze podkreślać następujące zasady:

Odżywiaj swoją glebę i jej mikroskopijnych mieszkańców, a oni odżywią twoje rośliny.

Mikroorganizmy spełniają dwojaką rolę w glebach: z jednej strony trawią masę organiczną i tworzą próchnicę, z drugiej - niektóre z nich wytwarzają dwutlenek węgla, inne kwasy organiczne, które ponownie trawią lub rozpuszczają składniki mineralne. Im więcej mikroorganizmów znajduje się w glebie, tym lepiej przebiegają procesy trawienia i rozpuszczania.

Dlatego w interesie rolników jest to, aby:

- 1) w glebie znajdowały się odpowiednie organizmy
- 2) wspierać ich wzrost oraz rozwój
- 3) dbać o odpowiednie przewietrzanie gleby i utrzymywanie jej w wilgotności, żeby mikroorganizmy mogły się rozmnażać i spełniać swoje zadania.

Należy stworzyć warunki, w których będą mogły dominować pożyteczne mikroorganizmy.

Wówczas do nich dostosuje się masa mikroorganizmów neutralnych, zapewniając glebie zdolność do regeneracji. Wspólnie są w stanie np. stłumić w glebie mikroorganizmy chorobotwórcze i wyeliminować procesy gnilne.

Mamy nadzieję, że przedstawione negatywne skutki wypalania traw i słomy przekonają wielu rolników do pozytywnego myślenia oraz postępowania.

IV. Zagrożenie pożarowe lasów

Požary są głównym i najniebezpieczniejszym zagrożeniem dla naszych lasów. Ogień szybko ogarnia ogromne połacie drzewostanów, doszczętnie niszcząc trwające od wieków działanie przyrody. Po pożarze las odradza się przez dziesiątki lat. Współczynnik zagrożenia pożarowego polskich lasów należy do najwyższych w Europie!

Lasy w Polsce charakteryzują się wysokim zagrożeniem pożarowym.

W okresie największego zagrożenia pożarowego, tj. od 1 kwietnia do 31 października, często wystarczy iskra, aby spłonęło kilka, kilkanaście czy kilkadziesiąt hektarów lasu.

Ludzie odpowiadają za powstanie ponad 90% pożarów lasów.

umyślne podpalenia

wczesnowiosenne wypalanie roślinności

nieostrożność i bezmyślność, np. wyrzucanie niedopałków z przejeżdżających pociągów czy samochodów na pobocze drogi

łamanie zakazów - wjeżdżanie do lasu samochodem. Katalizatory są umieszczone z reguły przy podwoziach. Wjeżdżając samochodem na ściółkę leśną, na igliwie... na miękką piaszczystą drogę, samochód osiada. Wystarczy, że dotknie igliwia - rozgrzany katalizator może mieć temp. rzędu kilkuset oC.

To jedynie wybrane przyczyny powstawania pożarów lasów.

Zagrożenie pożarowe lasu w różnych porach roku.

Największe zagrożenie pożarowe lasu występuje w okresie wczesnej wiosny i lata. Wczesną wiosną w lesie występują duże ilości łatwopalnych materiałów: opadłe listowie, chrust, sucha roślinność dna lasu. W miarę rozwoju roślinności runa leśnego, zagrożenie pożarowe lasu maleje. W miesiącach letnich trwa pełnia wegetacji roślin. Jednak, w wyniku silnego promieniowania słonecznego, zagrożenie pożarowe lasu może wzrosnąć. Utrzymujące się wysokie temperatury bez opadów powodują wysychanie ściółki i roślinności dna lasu - wystarczy iskra, aby spowodować pożar.

Okres jesienny - z niższymi temperaturami i na ogół większymi opadami - charakteryzuje się mniejszym zagrożeniem pożarowym. Bardzo ważnym czynnikiem kształtującym zagrożenie pożarowe lasów w poszczególnych porach roku są warunki pogodowe. Od nich zależy podatność lasu na zapalenie. Największe znaczenie w ocenie zagrożenia pożarowego mają:

opady

prędkość wiatru

natężenie promieniowania słonecznego

temperatura powietrza

wilgotność powietrza.

Prognozowanie i wykrywanie pożarów lasu, stopnie zagrożenia pożarowego.

W okresie zagrożenia pożarowego, tzn. od marca do września, kiedy powstaje 98% pożarów leśnych, na terenie Lasów Państwowych działa system monitorowania zagrożenia pożarowego lasu.

W skład tego systemu wchodzi punkty meteorologiczne, w których dokonuje się pomiarów meteorologicznych oraz wilgotności ściółki leśnej umożliwiających określenie stopnia zagrożenia pożarowego lasu, a także obserwacje naziemne mające na celu wykrywanie pożarów leśnych (dostrzegalnie przeciwpożarowe, wieże telewizyjne, patrole naziemne korzystające z samochodów wyposażonych w radiotelefony). Gdy pożar zostanie zauważony, w jego gaszeniu i alarmowaniu wykorzystuje się powietrzne siły gaśnicze (samoloty i śmigłowce), służące także do patrolowania, bazy sprzętu przeciwpożarowego w każdym nadleśnictwie, operacyjne jednostki gaśnicze, sieć punktów czerpania wody gaśniczej oraz Punkty Alarmowo-Dyspozycyjne (PAD) w każdym nadleśnictwie i regionalnej dyrekcji. Na podstawie wilgotności ściółki sosnowej, wilgotności powietrza oraz współczynnika opadowego leśnicy określają aktualny stopień zagrożenia pożarowego.

W okresie od 01.04 do 31.10 każdego roku pomiary dokonywane są codziennie i podawane do wiadomości Służb Leśnych, a w okresie szczególnego zagrożenia pożarowego również do radia i telewizji. Wyróżnia się następujące stopnie zagrożenia pożarowego lasu:

0 - brak zagrożenia

I - zagrożenie małe

II - zagrożenie duże

III - zagrożenie katastrofalne.

Po wystąpieniu 5-dniowego okresu, w którym wilgotność ściółki mierzona o godz. 9.00 była niższa od 10% - Nadleśniczy, dyrektor parku narodowego, wprowadza zakaz wstępu do lasu.

W lasach około 90% pożarów powstaje przy wilgotności ściółki poniżej 15%.

Warto mieć obywatelską świadomość, iż są to niemalże celowe podpalenia, jeżeli jesteśmy do tego stopnia nieostrożni, że rzucamy niedopałek, bądź wjeżdżamy do lasu w momencie, kiedy jest to zabronione.

Zakaz wstępu do lasu jest związany między innymi z ochroną życia ludzkiego.

Zwróć uwagę na tablice informujące o zakazie i dostosuj się do niego, gdyż chodzi tu również o Twoje bezpieczeństwo!

Do zadań wykonywanych w zakresie ochrony przeciwpożarowej należą:

Zabezpieczeniu przeciwpożarowemu lasów służą pasy przeciwpożarowe w lasach położonych przy obiektach mogących stanowić zagrożenie pożarowe lasu.

Wyróżnia się następujące rodzaje pasów przeciwpożarowych, o których oraz sposoby ich wykonania:

1) pas przeciwpożarowy oddzielający las od drogi dojazdowej, nie będącej drogą publiczną, do zakładu przemysłowego, obiektu magazynowego stanowi drzewostan o szerokości 50 m, licząc od skraj lasu, pozbawiony martwych drzew, gałęzi, chrustu, nieokrzęsanych ściętych drzew oraz pozostałości po wycince drzew,

2) pas przeciwpożarowy oddzielający las od drogi publicznej, zakładu przemysłowego, obiektu magazynowego, obiektu użyteczności publicznej oraz poligonu wykonuje się w sposób określony w pkt 1, z tym, że w odległości 2 do 5 m od granicy lasu wykonuje się bruzdę o szerokości 2 m oczyszczoną do warstwy mineralnej.

W razie zagrożenia pożarowego można urządzać także inne rodzaje pasów przeciwpożarowych, według zasad gospodarki leśnej.

W ramach ciągłego doskonalenia zwalczania pożarów organizowane są ćwiczenia z udziałem Państwowej Straży Pożarnej, Ochotniczej Straży Pożarnej, Nadleśnictw, Policji, Pogotowia ratunkowego i innych służb.

Każde nadleśnictwo wyposaża się w lekki samochód gaśniczy, oraz sprzęt umożliwiający sprawne gaszenie małych, nierozprzestrzenianych pożarów.

Wymiana i konserwacja tablic informacyjnych, informujących o zagrożeniach pożarowych, oraz oznakowanie dróg przeciwpożarowych.

Ustawienie tablic o zakazie wstępu w razie ogłoszenia akcji "Susza"

Porządkowanie terenów przyległych do dróg publicznych i szlaków turystycznych z materiałów łatwopalnych. Usuwanie gałęzi i powalonych drzew w ramach poprawy przejezdności dróg pożarowych.

Bezpieczne zasady zachowania się w lesie.

Las jest otwarty dla wszystkich, lecz musimy pamiętać o kilku zasadach, aby nasz pobyt w lesie nie naruszył jego harmonii.

przestrzegaj wytycznych z tablic informacyjno-ostrzegawczych wywieszonych na terenach leśnych

w lasach i na terenach śródleśnych, na obszarze łąk, torfowisk i wrzosowisk, jak również w odległości do 100m od granicy lasu zabronione jest wykonywanie czynności mogących wywołać pożar, a w szczególności:

- rozniecanie ognia poza miejscami wyznaczonymi (jeśli koniecznie chcesz rozpalić ognisko, zawiadom leśniczego, a wskaże on bezpieczne miejsce, gdzie mógłbyś to zrobić; pamiętaj jednak, że przy III stopniu zagrożenia pożarowego palenie ognisk w lesie jest zabronione)

- wypalanie wierzchniej warstwy gleby i pozostałości roślinnych

- nie pal tytoniu w lasach i na terenach śródleśnych, za wyjątkiem dróg utwardzonych i miejsc wyznaczonych do pobytu ludzi (żar zapalki ma temperaturę rzędu około 800 oC, a papieros, rzucony niedopałek to około 600 oC. Aby się zapalił las, np. od suchej trawy, wystarczy 250 oC. Rzucenie niedopałka, który ma 600 oC, można przyrównać do świadomego ukłknięcia i podpalenia lasu zapalką.

Przejazd przez las samochodów, motocykli dozwolony jest tylko po drogach publicznych.

Pamiętaj, że postój na drogach leśnych jest dozwolony wyłącznie w miejscach dozwolonych.

Nie wchodź na uprawy leśne i do młodników o wysokości do 3 m.

W Parkach Narodowych poruszaj się tylko po wyznaczonych szlakach. Wcześniej jednak dowiedz się o stopniu zagrożenia pożarowego lasu, jaki obowiązuje w danym dniu, dostosuj się do niego - być może ogłoszono zakaz wstępu do lasu.

Leśnicy i strażacy liczą na współpracę ze społeczeństwem, zwłaszcza w wykrywaniu źródeł ognia, a w przypadku zauważenia pożaru - na powiadamianie straży pożarnej, nadleśnictwa lub właściciela lasu.

Bardzo często występuje sytuacja, że Polak ma poczucie "nie będę kapusiem" i widząc podpalacza nikogo nie informuje o tym. To jest dowód, że nie jesteśmy jeszcze w pełni państwem obywatelskim.

998

Ogólnopolski bezpłatny numer Państwowej Straży Pożarnej

112

Ogólnopolski bezpłatny numer alarmowy z telefonów komórkowych.

Dzwoniąc na ten numer dodzwonimy się zazwyczaj do najbliższego posterunku policji. W wielu gminach i powiatach w naszym kraju numer ten jest już obsługiwany przez Centra Powiadamiania Ratunkowego CPR - wówczas na numer 112 możemy dzwonić z telefonów stacjonarnych. W CPR całą dobę dyżuruje oficer dyżurny straży pożarnej i pogotowia. Mają oni także stałą łączność z policją. To tutaj docelowo mają trafiać wszystkie zgłoszenia o zdarzeniach, które dotychczas odbierali dyżurni w pogotowiu, straży pożarnej i policji. Radzimy jednak korzystać z numeru 998 dopóki numer 112 nie będzie zintegrowany w całym kraju.

V. Łamanie prawa jest karane!!!

Po akcesji Polski z Unią Europejską producent rolny będzie mógł uzyskać dopłaty do gruntów rolnych, warunki i tryb ich uzyskania określa ustawa z dnia 18 grudnia 2003 r. o płatnościach bezpośrednich do gruntów rolnych (Dz. U. z 2004 r. Nr 6, poz. 40).

Art.2. ust.1. stanowi: „Osobie fizycznej, osobie prawnej lub jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej, będącej posiadaczem gospodarstwa rolnego, zwanej dalej producentem rolnym, przysługują płatności na będące w jej posiadaniu grunty rolne utrzymywane w dobrej kulturze rolnej, przy zachowaniu wymogów ochrony środowiska, zwane dalej gruntami rolnymi”.

Zgodnie z art.2 ust. 6 tej ustawy, Minister właściwy do spraw rolnictwa określi w drodze rozporządzenia minimalne wymagania utrzymywania gruntów rolnych w dobrej kulturze, przy zachowaniu wymogów ochrony środowiska.

Art., 6 ustawy określa, że Dyrektor oddziału regionalnego ARiMR przeprowadza kontrole w zakresie spełniania przez producentów rolnych warunków do przyznawania płatności, m in. sprawdzane będzie, czy zadeklarowane grunty są utrzymywane w dobrej kulturze rolnej.

~ Rolnicy mogą liczyć również na drugie, obok dopłat bezpośrednich, źródło stałych subwencji z II Filaru Wspólnej Polityki Rolnej, z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji w Rolnictwie. Są to płatności związane z podejmowanymi działaniami określonymi w Programie Rolnośrodowiskowym. Jednym z warunków ich otrzymania jest stosowanie zasad zwykłej dobrej praktyki rolniczej, opisanych w załączniku K do Planu Rozwoju Obszarów Wiejskich. Punkt 6 tego załącznika brzmi "Obowiązuje zakaz wypalania roślinności na łąkach, pastwiskach, nieużytkach, rowach, pasach przydrożnych, szlakach

kolejowych lub w strefie oczeretów i trzcin. Zakaz dotyczy również miedz, ściernisk i słomy". W 2002 roku Instytut Uprawy, Nawożenia i Gleboznawstwa w Puławach opracował, na zlecenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Ministra Środowiska, Kodeks Dobrej Praktyki Rolniczej- jest to zbiór przyjaznych środowisku praktyk rolniczych, których stosowanie zapewni zrównoważony rozwój w sferze produkcji rolniczej. Podstawą opracowania były aktualne akty prawne chroniące środowisko. KDPR zapobiega popełnianiu wykroczeń przez rolników, informując, co jest dozwolone lub zabronione. Kształtuje właściwą postawę rolników wobec obowiązującego prawa i uczy jak ograniczać ujemne oddziaływanie rolnictwa na środowisko. W rozdziale E "Ochrona powietrza" pkt 9 brzmi: Zabronione jest wypalanie roślinności na łąkach i pastwiskach, nieużytkach oraz rowach i na pasach przydrożnych, jak również wypalanie ścierni i słomy oraz łąk ziemniaczanych. Doradcy terenowi Ośrodków Doradztwa Rolniczego, na szkoleniach organizowanych we wsiach sołeckich, przybliżają rolnikom zasady prowadzenia działalności rolniczej, przyjaznej środowisku, wynikające z wyżej wspomnianego Kodeksu Dobrej Praktyki Rolniczej. Informacje przekazała Pani Domicela Duszka Wydział Środowiska i Rolnictwa Kujawsko-Pomorskiego Urzędu Wojewódzkiego.

Wypalanie traw oprócz tego, że jest naprawdę niebezpieczne, jest też niedozwolone.

Określają to odpowiednie zapisy prawne:

Ustawa z dnia 16 października 1991 r. o ochronie przyrody. (Dz. U. z 2001 r. Nr 99, poz. 1079 z późn. zm.)

Zgodnie z art. 45 ustawy "zabrania się wypalania roślinności na łąkach, pastwiskach, nieużytkach, rowach, pasach przydrożnych, szlakach kolejowych lub w strefie oczeretów i trzcin".

Art. 59. "Kto wypala roślinność na łąkach, pastwiskach, nieużytkach, rowach, pasach przydrożnych, szlakach kolejowych, w strefie oczeretów lub trzcin podlega karze aresztu lub grzywny".

Wypalania traw zabrania też:

Ustawa z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz. U. z 2000 r. Nr 56, poz. 679 z późn. zm.).

Jej art. 30 ust. 3 pkt 3 mówi, że "w lasach oraz na terenach śródleśnych, jak również w odległości do 100 m od granicy lasu, zabrania się działań i czynności mogących wywołać niebezpieczeństwo, a w szczególności:

1. rozniecenia poza miejscami wyznaczonymi do tego celu przez właściciela lasu lub nadleśniczego
2. korzystania z otwartego płomienia
3. wypalania wierzchniej warstwy gleby i pozostałości roślinnych.

Dodatkowe sankcje zagrażają osobom, które doprowadziły do czyjejś śmierci lub powstania strat materialnych.

Kary za wypalanie traw, łąk i nieużytków.

Artykuł 59 rozdziału 8 ustawy o ochronie przyrody mówi, że "kto wypala roślinność na

łąkach, pastwiskach, nieużytkach, rowach, pasach przydrożnych, szlakach kolejowych, w strefie oczeretów i trzcin, podlega karze aresztu lub grzywny".

Według art. 82, § 1 Kodeksu wykroczeń nr 6, poz. 29 (ustawy z dnia 20 maja 1971 r. z nowelizacjami do 1995 r.) mówi, że za wykroczenie tego typu grozi kara aresztu, grzywny lub nagany. Natomiast art. 24, § 1 w związku z art. 82 mówi jasno: "...grzywnę wymierza się w wysokości od 5 zł do 500 zł, chyba że ustawa stanowi inaczej".

Przestrzegamy przed zagrożeniami wynikającymi z wypalania roślinności.

Apelujemy o rozsądek! Zanim podpalisz, zastanów się czy przez bezmyślność nie narazisz życia swojego i innych.